

Dopis pro Baltíka a všechny jeho přátele

Milý Baltíku, malý čaroději, po mnoha týdnech putování, od doby kdy jsme se naposled viděli v Pekingu, jsem konečně dorazil ve zdraví domů a tak bych rád tobě a tvým přátelům napsal několik hezkých řádek.

Nevím, kolik z tvých přátel ví o tvé daleké prázdninové cestě do Číny a tak začnu od začátku.

Ve dnech od 10. do 16. července roku 2000 se v Pekingu konala již v pořadí sedmá celosvětová konference sdružení I-EARN, které si dává za úkol podněcovat učitele a studenty k efektivnímu a aktivnímu přístupu k počítačům a internetu ve školství. Náplní konference jsou přednášky a debaty tematicky zaměřené na výpočetní techniku, internet, vyučující a mládež. Prezentace vlastních školních projektů. A v nemalé řadě i představení a seznámení odborné veřejnosti s novými produkty a technologiemi, které dětem, či dospělým mohou pomoci lépe porozumět počítačům, nebo jim k nim usnadnit přístup.

Ty jsi Baltíku na tuto konferenci přiletěl z Čech společně se svým duchovním tatškou, panem Bohumírem Soukupem. Já na ni dorazil z Čeng-čou, od Žluté řeky, kolébky čínské civilizace. O tvé účasti na konferenci jsem nevěděl. Rovněž tak ty jsi nevěděl o mé. Navzájem jsme se neznali. Ty jsi neznal mě jako cestovatele a já tebe jako výborný programovací jazyk nejen pro děti, ale pro každého, bez rozdílu věku.

Tak jako každá mezinárodní konference, byla i tato v počtu účastníků a národností rozsáhlá. Svět je veliký a států a státeků na něm mnoho. Nalézt tedy jakéhokoliv účastníka z naší malé země se mnohdy může podobat hledání jehly v kupce sena. Ani zde toto nebylo výjimkou. Veliká kongresová budova spojená s hotelem a uvnitř několik set lidí, nejrůznějších národností. První den, první minuty své přítomnosti na konferenci jsem věnoval ke zjištění, zda-li se tu, kromě mě, nacházejí ještě nějací Češi, nebo Slováci.

"Češi?" krčil na recepci rameny vysoký, urostlý afričan z Mozambiku. "Slováci, jo ti tu jsou," řekl radostně velmi dobrou angličtinou. "Pojď za mnou, zavedu tě k nim."

Šel jsem. Výtahem jsme se vyvezli do třetího patra. Chvíli se proplétali nepřehlednou změti chodeb a nakonec dorazili do jedné z místností, v níž postával a debatoval hlouček lidí. "Alenka," oslovil můj exotický průvodce postarší ženu. "Máš tu krajana."

"Skutečně?" podívala se mile překvapena na mě a začala mi podávat ruku na přivítanou. Při tom prohodila pár slov na přivítanou jazykem, kterému jsem ne moc dobře rozuměl.

Pohlédl jsem tudíž na její vizitku, kterou měl každý účastník zavěšenou kolem krku. Jako národnost na ni nebyla uvedena "Slovakia", nýbrž "Slovenia". Mnoha lidem Slovensko se Slovinskem stále splývá. Svému průvodci jsem omyl vysvětlil. Společně jsme se nad ním zasmáli a s jeho slovy, že o Slovácích tedy také nic neví, se rozešli. Trochu mě to zklamalo. Pro delší dobu, kdy jsem několik týdnů sám cestoval po Číně, jsem se moc těšil na český, nebo alespoň slovenský jazyk. Ač se to nemusí zdát, touha promluvit si alespoň chvíli v mateřském jazyce provází cestovatele stále.

Kolem čtvrté hodiny odpoledne, kdy jsem se chystal konferenci do zítřka opustit, mi před recepcí padl letmo do oka z jedné z informačních nástěnek nápis Baltík. Chvíli jsem nápisu Baltík, který se usadil v mé hlavě, nevěnoval pozornost a šel dál. Z hotelu ven, vstříc 40 stupňovým pekingským vedrům a rušným ulicím. Pak se mi ale v hlavě nápis Baltík připodobnil s českým Baltazarem, o kterém jsem něco málo doma slyšel a tak mi to nedalo, abych se nevrátil zpět do hotelu a nástěnku si celou přečetl. Nástěnku zdobil veliký bílý papír a na něm úhledně černou fixou vyvedené pozvání na prezentaci programovacího jazyka Baltík. Prezentace začínala o půl páté, což bylo od čtvrté hodiny za chvíli a tak jsem se rozhodl tuto prezentaci navštívit. Nevěděl jsem stoprocentně, že tento Baltík má co do činění s našim českým Baltazarem, ale částečně v to doufal. Deset minut před začátkem přednášky jsem postával před místností, v které bylo její konání na nástěnce oznámeno. Kromě mě tam postávali ještě dvě ženy, bavící se spolu rusky. Jedna jak jsem si později podle vizitek všiml, pocházela z Ukrajiny. Druhá z Běloruska. Jejich hovor, ač jsem mohl, jsem nesledoval. Po chvíli se k místnosti dostavil sportovně oblečený, přátelsky vyhlížející muž středního věku. Z jeho vizitky jsem vyčetl, že pochází z České Republiky. Mé srdce zaplesalo. Konečně krajan.

"Přeji hezký den," pozdravil jsem česky a očekával překvapenou reakci. Nemýlil jsem se.

"Vy jste Čech???" zeptal se.

"Ano."

"Co zde děláte?"

"Přišel jsem se podívat na Baltíka, jak se o něm píše ve vestibulu," dal jsem se do vysvětlování.

"Vážně?" usmál se mile. "Jste srdečně vítán."

"Vy Baltíka budete uvádět?"

"Za chvíli se na to chystám. Jen co tady skončí přednáška a uvolní se místnost, tak můžeme začít."

S organizací, volnými prostory a pomůckami byl na konferenci mímý problém. Ať se Číňané snažili, seč mohli, tyto slabiny nezakryli.

Místnost se nakonec vyprázdnila se čtvrt hodinovým zpožděním. Volný čas, který nám tak vznikl, jsme společně s panem Soukupem využili k vzájemnému seznámení. Pro obě strany, vzdálené tak daleko od domova, šlo o věc velmi příjemnou.

Prezentace probíhala v angličtině. Za pomoci vlastního notebooku a video-projektoru. Čínský hostitel nic z tohoto nebyl bohužel schopen poskytnout. Přes malou účast, způsobenou nevhodným načasováním prezentace, těsně před slavnostní uvítačí večeří, kdy se téměř všichni účastníci dávali do gala, byla prezentace provedena na profesionální úrovni. Po skončení prezentace dostal každý zástupce svého státu CD obsahující plnou verzi Baltíka. Všichni přítomní této prezentace byli z malého čaroděje uneseni. Psát programy pouze s pomocí myši klikáním na obrázkové ikony, s tím se nikdy před tím neseťkali. Já osobně také ne, a tak jsem byl nadšen. Myslím, že dokonce o něco víc než aktuálně přítomní, jelikož je krásné, pozorovat jak český produkt pomalu dobývá svět. Kus patriota má v sobě každý z nás.

Následující dny probíhaly prezentace Baltíka v provizorně zřízeném "stánku", na jedné z rušných prostorných chodeb ve třetím patře. Z počátku o Baltíka z neznalosti mnoho lidí zájem nebudilo. Postupem času, kdy jeden člověk řekne druhému: "Hele ten Baltík, viděl jste ho, to je ohromný, měl byste se na něj také podívat, myslím, že je to dobrý způsob jak seznámit děti s počítačem.", se u pana Soukupa začalo scházet mnoho zájemců. Nádherné bylo sledovat mladou kreativní Indku, která po prvních několika seznamovacích minutách s Baltíkem začala psát vlastní jednoduché programy. Velmi potěšující bylo sledovat, jak si na stejnou židli ke stejnému stolu sedají postupně účastníci dvou nepřátelených národů, Palestiny a Izraele. Téměř každého z přítomných nakonec Baltík uchvátil a tak můžeme doufat, že se s ním již neseťkáme pouze v Evropě, ale také na ostatních kontinentech.

V rámci konference I-EARN byly pro účastníky pořádány i doprovodné akce, jako návštěvy pekingských pamětihodností, opery a velké čínské zdi. Baltíkovi tedy neunikla návštěva věhlasného Zakázaného města, překrásného Chrámu Nebes a buddhistům známé pekingské Lamaserie. Velkou čínskou zed' navštívil Baltík v Badalingu a Mutianyu. Tak ohromnou stavbu ještě neviděl. Má-li si člověk představit ty tisíce kilometrů, které zed' nepřetržitě kdysi měla, zdá se to být téměř nad lidské chápání.

Nyní jsem Baltíku snad alespoň ve zkratce napsal něco málo tvým milým přátelům o tvé čtrnáctidenní návštěvě Číny. Co se týká mě, tak po pobytu v Číně jsem odcestoval do Mongolska. Žil jsem tam v jurtách, poznával milé lidi, chodil po horách, jezdil na koni..... Měl jsem se fajn. Nyní, jak jsem ti úvodem Baltíku psal jsem již doma a mohu tak potvrdit pravdivost přísloví "Všude dobře, doma nejlíp."

Doma si teď pomalu začínám zapínat počítač. Na cestách jsem si na něj skoro odvykl. A tak Baltíku doufám, že se spolu na obrazovce monitoru brzo setkáme. Možná už zítra spolu začneme vytvářet nová kouzla.

Dnes, protože mám Baltíku po cestě ještě nějakou práci bych se s tebou prozatím rozloučil.

Měj se hezky, s pozdravem, Lukáš.

V Hradci Králové, 10. října 2000